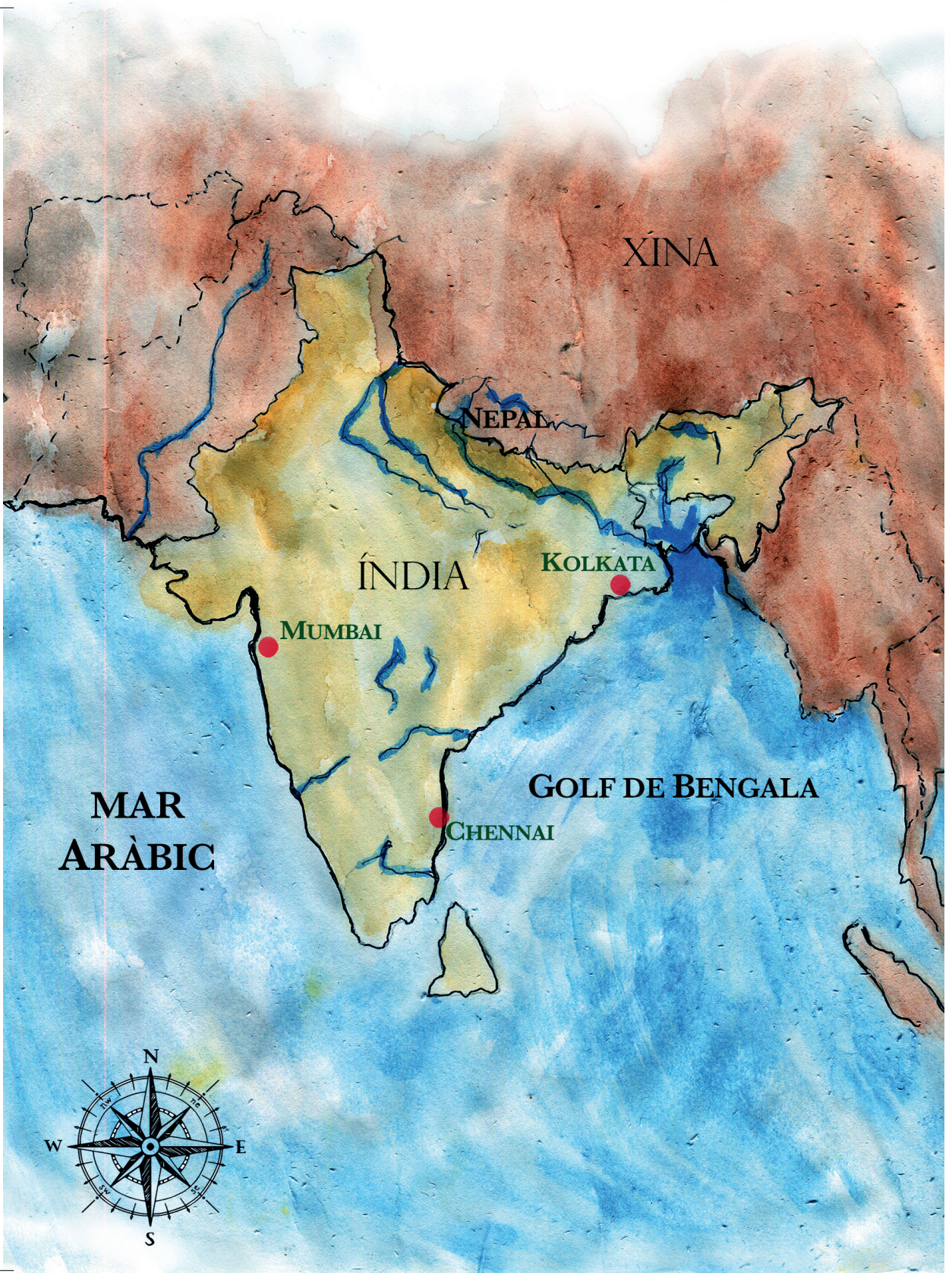

Un lleó a la ciutat

Jesús Ballaz Zabalza

XINA

NEPAL

ÍNDIA

KOLKATA

MUMBAI

CHENNAI

MAR
ARÀBIC

GOLF DE BENGALA

1. EL REI DE LA SABANA

A l'Índia, prop de la ciutat de Kolkata,
hi havia una zona amb molt pocs arbres i plantes.
Aquesta zona era la sabana¹ i estava a prop d'una selva.

En aquella sabana hi vivia un lleó orgullós i noble.
El lleó es movia a poc a poc entre les herbes altes,
intentant no fer soroll. Tenia una gran cabellera
i uns ullals i unes urpes molt fortes.
Tots li tenien por.

Quan el lleó volia cridar l'atenció, rugia amb força.
I el seu rugit se sentia des de molt lluny.
Tots tremolaven, amb aquell soroll.
Tanmateix, el lleó no presumia de la seva força.
Preferia passar-se el dia estirat a l'ombra d'un arbust,
sense fer res.

Un dia, després de moltes hores estirat, mig adormit,
es va despertar de molt mal humor. Tenia gana.

1. Gran extensió de terreny amb herbes altes i alguns arbres aïllats.
És un tipus de vegetació pròpia de les regions tropicals.

Primer va pensar en la suau carn de l'antílop.
Ostres! Li agradava tant! Es va aixecar tranquil·lament,
va estirar-se i va afilar les urpes mentre feia un bon rugit.
Tot això indicava que estava a punt de sortir a caçar.

Abans de sortir, però, va mirar al seu voltant:
va veure les femelles de la bandada i les cries que corrien
i jugaven al seu voltant.

Un dels cadells, el més gran, el va voler seguir,
però el lleó li va ensenyar les dents amenaçadorament.
Això volia dir: «Espera'm amagat entre les herbes».

El lleó es va allunyar.
Estava segur que aconseguiria algun animal per menjar.
No se n'hi resistia cap.

El cadell es va quedar mirant el seu pare.
Havia sentit que el rei de la selva era el tigre.
I es preguntava qui era el rei de la sabana.
Havia de ser un animal fort,
intel·ligent, just i generós. Va pensar en els més coneguts.

Les girafes eren altíssimes i molt despistades,
sempre tenien el cap ficat entre els arbres.
No sabien què passava al seu voltant.
Així, no podien ser intel·ligents.

Els elefants eren maldestres. Eren grans i forçuts,
però també una mica ridículs.
Arrossegaven troncs com a esclaus dels homes
i permetien que les persones els pugessin al coll.
Qui els havia de respectar?
Cap dels animals que coneixia li semblava tan fort,
intel·ligent, just i generós com el seu pare.
Ni els millors tigres, el superaven:
molts animals de la selva es queixaven dels tigres
perquè abusaven d'ells o no els defensaven.

Però tots els animals, grans i petits,
s'apartaven quan passava el lleó.
I també ajudava els més dèbils.
El cadell s'adonava que tots el miraven
amb admiració i temor.
«Pot ser que sigui ell, el rei de la sabana», va pensar.

El jove lleó no sabia gaire bé què volia dir ser un lleó,
però intentava assemblar-se al seu pare.
Tampoc no coneixia el món dels humans.
No sabia res de les grans ciutats: Kolkata, Nova Delhi,
Mumbai o Chennai.

Desconeixia els perills que corria un lleó
per culpa d'alguns humans, que envaïen la sabana i la selva
per emportar-se'n les riqueses.

2. L'ORGULL DE CHENNAI

Chennai és una ciutat de la costa, situada al sud-est de l'Índia.

Per als homes, era una bona ciutat:
hi havia feina i els negocis anaven bé.
La indústria de la fusta era molt important.

Un dels homes més admirats de Chennai
era en Sabin Ayathur, que havia mort feia poc.
Tots volien ser com el senyor Ayathur,
que havia fet negocis per tot el món,
havia acumulat una gran fortuna
i, ja gran, havia tornat al lloc on havia nascut.

Per aconseguir l'afecte i l'admiració
dels habitants de la ciutat, Ayathur va lliurar a la ciutat
la gran casa que tenia a Jeeva Park.

Inspirats pel senyor Ayathur, tothom treballava
per tal que la ciutat prosperés.
En aquell moment, els habitants de la ciutat vivien bons temps.
Hi havia feina per a tothom,
el negoci de la fusta anava molt bé.

S'acabava de construir el metro, per les avingudes
passejaven luxosos cotxes, obrien botigues molt elegants...
Tants èxits omplien d'orgull els habitants de Chennai.

Anaven amb el cap ben alt, i caminaven tan drets,
que fins i tot semblava que haguessin crescut
uns quants centímetres.
Però alguns d'ells preferien fugir de tant luxe i de tanta ambició.

Aviat es van crear associacions de tot tipus.
L'Associació de Caçadors va ser una d'elles.
Moltes persones amb diners dedicaven el seu temps lliure
a caçar a les selves de Bengala i a les sabanes de tot el país.
Deien que havien de protegir, dels atacs de les feres,
els llenyataires que talaven arbres per a les seves indústries.

Amb tanta eufòria al voltant de la indústria de la fusta,
les autoritats de Chennai estaven decidides a donar suport
a les explotacions de les selves per tal d'obtenir la fusta.
Males notícies, per als veritables amos de la selva!
Els seus animals!

Només un petit grup d'ecologistes s'oposava
a la tala d'arbres a les selves de Bengala.
Només ells pensaven que, si seguien destruint la selva,
els seus animals n'haurien de marxar o moririen.

Però les seves protestes eren silenciades.

La premsa, la ràdio i la televisió
els tractaven com a enemics de la ciutat i del progrés.

El nostre jove lleó no en sabia res, dels perills que els amenaçaven.
Creia que el tigre, el rei de la selva, i el seu pare, el rei de la sabana,
podien protegir-los de qualsevol mal.